

ves for at skabe et Landstingsflertal, naar man har Regeringen og derigennem de kongevalgte til sin Raadighed —, vilde jeg ved et saadant Landstingsvalg anse det for naturligt, at der mellem de Partier, som ønsker Forfatningssagen gennemført, blev etableret en Treunga Dei, en Guds Fred, hvor man lod de skillende Spørgsmaal ligge for at gaa sammen til Kamp mod Reaktionen. Det er noget lignende, som vi i disse Dage ser med Balkanforbundet, fire Nationer, der jo ingenlunde er enige, der har vidt forskellige Interesser i Makedonien, det Land, de tænker paa at erobre, men alligevel har sluttet et Forbund for at komme Stortyrken til Livs, for at rejse Korset paa Halvmaanens Plads over Sofiamoskeens Kuppel. Der er alligevel visse gamle Interesser, der forbinder disse fire Nationer, som før har staaet sammen; de staa nu sammen en Gang til. Stortyrken har jo allerede i Virkeligheden fundet sit Kirk-Kilisse; det var paa Fyn, det var i Odense, Slaget stod; Adrianopel vil snart falde, og Vejen til Konstantinopel ligger i Virkeligheden aaben for os, blot vi for Alvor vil fremad paa denne Vej. Og naar vi stiller os saadan, som jeg her har sagt, vi stiller os, kræver vi naturligvis ogsaa, at det er Alvor — og det vilde jo være en Fornærmelse fra vor Side at antage, at det ikke var fuldt Alvor — fra Regeringens Side, at det er Alvor baade fra denne Regerings Side og fra hele dens Partis Side, og at det er Alvor, ikke i et Øjeblik's Stemning, men at det er en Villie, der er gennemglødet og hærdet i en fast Beslutnings Esse. Pantet herpaa vil være Regeringens Holdning overfor Landstinget.

Stillingen er efter vor Mening i Øjeblikket ualmindelig gunstig. Her har Digterens Ord Ret, her gælder det egentlig kun at ville, alting ligger lige for, alting har formet sig saadan. Det er et Tilfælde, at det er blevet denne Regering, der kan føre Sagen igennem. Der maatte komme et vist Tidspunkt, det Tidspunkt, da Landstingsflertallet sang paa sit sidste Vers, da Vejen laa aaben for enhver Regering, som vilde gribe til. Nu er det faldet i denne Regerings lykkelige Lod, og jeg ser med den største Glæde derpaa; nu har netop det ærede Medlem fra Assens

(Klaus Berntsen) haft Turbanen paa, hvori Appelsinen er faldet, og vi ser med Glæde derpaa. Det er os ganske ligegyldigt, paa hvis Hoved Turbanen sidder, det er os ganske ligegyldigt, i hvis Turban Appelsinen falder. Det bliver en Ære at gennemføre en ny Danmarks Riges Grundlov; det er os ganske ligegyldigt, hvem Personen er, der gennemfører den, blot Sagen bliver gennemført. Men jeg tror, at som Stillingen nu er, skal vi gaa hurtigt til Værks. Det glæder mig, at Sagen efter Konseilspræsidentens udtrykkelige Ønske er sat saa hurtigt paa Dagsordenen, thi jeg tror, at vi skal gaa hurtigt fremad. Netop som Stillingen nu er, efter Reaktionen's Nederlag ved Kirk-Kilisse, gælder det om, at vi rykker frem ad Vejen mod vort endelige Maal saa hurtigt som muligt, at vi ikke giver Fjenden mere Tid til Mobilisering end højst nødvendigt. Nu staa Balkanforbundet i Orden, lad os slaa Tyrken, naar vi kan. Man siger, der maa Tid til. Fra en enkelt Side har der i Sommer lydt Røster om, at det var en langsom og besværlig, forfærdelig besværlig, højst besværlig Vej, der her blev slaaet ind paa, det kunde tage mange og lange Aar, inden vi kom til Vejens Ende. Jeg tror, at den vedkommende Politiker ser fuldkommen fejl paa Situationen; denne Sag behøver i Virkeligheden ikke lang Overvejelse, denne Sag er i Virkeligheden saa gennemdrøftet, som nogen Sag kan være. Ærede Medlemmer behøver blot at tage Rigsdagstidenden for Sommersamlingen 1909, Vintersamlingen 1909—10 og Vintersamlingen 1910—11 og læse Valgkreds- og Forfatningsforhandlingerne igen, saa vil det slaa Dem, i hvilken Grad denne Sag virkelig er gennemdrøftet i sine Hovedtræk og i sine Enkeltheder. Der er i Virkeligheden ikke een betydningsfuld Synsmaade, uden at den har været fremme og er blevet gennemdrøftet i de Aar. Drøftelsens Tid er i Virkeligheden forbi, nu er Tiden til Handling inde. Man kunde springe fra Enevælden over i en fri Forfatning paa et halvt Aar, fra den 23. Oktober til 5. Juni, længere Tid behøvedes ikke til dette vældige Spring fra en aarhundredgammel Enevælde til en fuldkommen fri Forfatning, behøver man da at bruge mere